

[Korsgaard.] kalde Forbrug. Men denne Berettigelse for en Nedsættelse af Cigarskatten findes jo ikke her. Selv om Cigarskatten er vigende, er der jo ingen, der i Udvalget eller ved første Behandling paa nogen Maade har turdet sige, at denne Beskatning paa Grund af, at den var for høj, omtrent aad sig selv. Sammenligninger af den Art, som det ærede Medlem Hr. Clausager her har fremdraget, passer altsaa slet ikke, og derfor er der ikke noget som helst urigtigt i, at jeg har betegnet det, som Venstre her har gjort, som et Brud paa den politiske Skattelinie, der hidtil har været.

Hermed vender jeg mig saa til den højtærede Finansminister. Jeg kan ikke begribe, at den højtærede Minister kan mene, at det kan være Fagets Udøvere uden Interesse, hvorledes Cigaretskattens Størrelse og Cigarskattens Størrelse staar til hinanden. Jeg tror ikke, at han fra nogen Side vil faa Medhold heri; og naar den højtærede Minister i en Udtalelse gør sig til Talsmand for, at indgribende Ændringer i Cigar- og Tobaksbeskatningen overhovedet ikke kan foretages uden efter indgaaende Forhandling med de paagældende interesserede, saa maa jeg hævde, at det Tilsgagn, han herigennem gav, det har han ikke holdt.

I sin første Udtalelse her i Dag fremkom den højtærede Minister med en Udtalelse om, at han ikke havde holdt meget stærkt paa Cerut- og Cigarilloskatten. Efter de sidste Udtalelser maa jeg gaa ud fra, at denne første Udtalelse er annulleret, og nu falder altsaa Ministeren alene tilbage paa Røgtobakken. Men det er nu en Gang saadan, at i Udvalget holdt Ministeren paa begge Dele.

Man vil vel fra Ministerens Side og ogsaa fra det ærede Medlem Hr. Clausagers Side gøre gældende, at hvad vi fra vor Side vilde, var ret ukendt, det var i Virkeligheden helt ukendt, da Betænkningen blev afgivet. Men hvad er Grunden dertil? Det er den simple, at Forretningsgangen var ganske overordentlig besynderlig i det Udvalg. Jeg tror ikke, der er ret mange Udvalg, hvor man ikke indkalder

endelige Ændringer, før man giver sig til at skrive Betænkningen; men det var netop det, man foretog sig her. Der var jo overhovedet ikke paa det afgørende, om end sene Tidspunkt nogen Mulighed for en Realitetsforhandling, og jeg maa altsaa hævde, at naar noget saadant ikke fandt Sted, saa maa Ministeren som den, der i høj Grad har det i sin Haand at kunne faa Forhandlinger i Gang, som han ønsker, bære Skylden herfor.

Den højtærede Minister siger, at han kan ikke forstaa, at jeg kan udtale mig imod hans Udtalelser om det finansielle, naar jeg vil tænke mig om. Jeg gør virkelig altid Forsøg paa at tænke mig om, før jeg taler, og jeg maa da hævde, at her er ingen finansiell Situation. Det, som den højtærede Minister kalder en finansiell Situation, er et Ønske, som Ministeren har med Hensyn til at kunne nedsætte visse Afgifter noget. Men det kan paa ingen Maade forveksles med en virkelig finansiell Situation, som skabes igennem, at man maa have de paagældende Penge for f. Eks. at skabe Balance paa Statsregnskabet. Jeg maa altsaa hævde, at der forelaa og foreligger ingen finansiell Situation, men desuagtet ansaa Ministeren det for en lille, uskyldig Ting, om man gik hen og sluttede en Overenskomst af den Art, hvorom her er Tale, med det ene eller det andet Parti.

Skønt jeg altsaa, som sagt i mit første Indlæg, er at den Mening, at Partierne maa gennemføre, hvad de kan, med hvem de kan faa til at gaa med til det, maa jeg dog hævde, at der har hidtil været en vis skattepolitisk Linie, som saa nogenlunde har været fulgt i Samarbejdet mellem Venstre og de Konservative; og jeg maa hævde, at den, der bryder dette Samarbejde, altsaa i de paagældende Tilfælde Venstreministeriet, paatager sig et vist Ansvar derfor. De kan maaske set med deres Øjne mene: vi har en Presse, der nok skal fortælle, at det, vi vilde, var det rigtige, og det maa indrømmes, at den Presse, vi har, højst sandsynligt for Flertallets Vedkommende vil sige, at det, vi gjorde, var det urigtige. Men der kommer jo en Valgets Dag, og paa den Dag skal det afgøres, hvor Flertallet i dette Ting skal